

**Bekeringsgeschiedenis
van een stervende Rover**

Een treffend verhaal voorgevallen in een stad in Frankrijk.

Met nog een verhaal van de Colporteur en de Rover.

Uitgegeven door K. Heerschap
Uitgever te Ouddorp

Stichting de Gihonbron
Middelburg
2003

In een stad van Frankrijk leefde een burgerfamilie, welke door de Heere gezegend was met een zoon; een zoon, waar de beide echtgenoten hun enigste hoop op stelden. Zoals het vaak gaat, werd hij door de overgrote liefde van moeder, daar het haar enigst geborene was, in de grond bedorven. Werd hij wegens baldadigheid door de vader bestraft, zo werd de bestraffing door de moeder verzacht of verijdeld; deze opvoeding bracht het kind in alle soort van baldadigheid, ja zelfs tot kleine dieverijen, die voor de, naar moeders zeggen, strenge vader, zoveel mogelijk bedekt bleven.

Toen hij de jongelingsjaren bereikt had, werd hij een volslagen booswicht, die zijn ouders ontvluchtte, en door armoede en ellende (want hij kende de les van de verloren zoon niet) gedrongen een rover, die zich met verscheidene medegezellen aansloot.

In de tijd dat de cholera in Frankrijk heerste, die ontzettende akelige bezoeking, waardoor zovelen op het onverwachts ten grave werden gesleept en voor Gods rechterstoel gedaagd, had in een der voornaamste steden het volgend voorval plaats, hetwelk wordt meegedeeld als een nieuw en treffend bewijs van de kracht van Gods opzoekende liefde en Zijn vrije genade tot behoudenis des zondaars.

De eerwaarde O...., een van de leraars in die stad besteedde tijd aan het bezoeken van choleraziemen, en om tot hen te spreken van het dierbaar Evangelie en van Christus als de enige toevlucht en troost voor de arme en doemschuldige zondaar. 's Avonds, vermoeid zijnde, ging hij vroeger dan gewoonlijk naar bed, na vooraf enige tijd te hebben doorgebracht in het gebed, om zegen af te smeken over de woorden door hem gesproken, en tot aanbeveling van zichzelf aan de zorg van Hem, die nooit slaapt noch sluimert. Te bed liggende, was het hem niet mogelijk in te slapen; de tonelen en de gesprekken van de afgelopen dag hadden te diepe indruk op hem gemaakt en zijn zenuwgestel zo aangedaan dat het scheen alsof de slaap van hem geweken was.

Ach, dacht de heer O.... dat men wijs ware en op zijn einde merkte. Hoe zalig toch is het volk hetwelk het blijde en zielzaligende geklank van het Evangelie kent; en zij alléén staan en wandelen in het licht van Gods vriendelijk aangezicht; *wanneer zij door het dal van de schaduw des doods gaan, zullen zij niet vrezen, want de Heere is met hen.* Met deze en dergelijke gedachten vervuld, schrok hij bij de herinnering van de troosteloze en wanhopende taal, welke hij de afgelopen dag uit de monden van vele stervenden had vernomen.

Het uur van middernacht sloeg, de eerwaarde heer O.... was even tevoren ingeslapen, toen een kloppen op de buitendeur hem deed wakker worden, hij hoorde de deur opengaan, en enige ogenblikken daarna de dienstmaagd zijn slaapvertrek binnen komen. „Mijnheer" zei zij, „daar is iemand om u te spreken," De leraar vroeg naar de naam van de persoon; zij antwoordde dat hij mijnheer zelf verlangde te spreken.

De heer O.... stond op, kleepte zich en ging naar beneden. In de gang komende, zag hij een man tegen de voordeur staan. Terwijl hij nadert, houdt hij het licht zo dicht mogelijk bij het gezicht van de hem onbekende, die, als uit verlegenheid en angst, zich scheen te verbergen. Het voorkomen van de man was inderdaad schrikwekkend: een dikke knevel dekte zijn bovenlip, een lange baard hing haveloos langs zijn kin, en in zijn diep gezonken ogen las men de mens, die met het plegen van misdaden gemeenzaam is geworden, zonder over de gevolgen zich te bekommeren.

„Wat is uw verlangen?" vroeg hem de leraar.

„Een stervende laat u verzoeken bij hem te komen," antwoordde hij.

„Wat is zijn ziekte?"

„De cholera," zei de onbekende.

Op dit antwoord schrok de heer O... en zei na een ogenblik te hebben gedacht, dat hij niet meeding, zo hij niet de naam van de zieke noemde, en zijn woonplaats opgaf.

„Wees niet bang," was het antwoord, „u hebt niets te vrezen, waarom zou ik u kwaad doen, neem geen geld of iets van waarde mee, en ga gerust met mij, op mijn eer, u zal geen leed geschieden."

Het woord „eer" in de mond van deze man dwong de leraar een glimlach af, hij dacht nog een ogenblik wat te doen, en zei tot hem: „zit daar wat en rust, ik zal met u gaan," ging daarop naar zijn kamer, beval zich aan de bewaring van zijn Hemelse Vader, bad om zegen over dit onverwachte nachtbezoek bij een stervende, en gevoelde zich bij het opstaan zo gesterkt in zijn God, dat alle vrees was verdwenen, en hij met volle gerustheid zijn leidsman vergezelde.

De onbekende leidde de leraar door vele straten van de bevolkte stad. Overal heerste een doodse stilte; het scheen hem, dat hij de stad in de lengte doorsneed. De tijd viel hem lang, de klok sloeg één en nog was men er niet; eindelijk kwam men in een lange nauwe straat, die berucht was wegens de zedeloosheid en armoede van haar bewoners.

De leraar volgde zijn gids, in een lange, donkere poort, die uitliep op een vierkant plein; daar hield men stil.

De onbekende nam uit zijn zak een mes en maakte daarmee een teken in de grond. Hier overviel de leraar een huivering, welke hem deed aarzelen verder te gaan, maar bedenkende, dat hij geheel in de macht van de onbekende was, verbeidde hij met ongeduld wat verder geschieden zou. Na enige ogenblikken wachten, opende zich een smalle trapdeur, welke hem een diep gewelf ontdekte, waarin geen straal van licht te bespeuren was.

„Wees niet bang," zei de man, terwijl hij zich langs een koord op de grond neerliet. Nu voelde de heer O... al het akelige van zijn toestand, en zou de vlucht hebben genomen, ware het hem mogelijk geweest; dan, zich opnieuw sterkende in zijn God, besloot hij het einde van dit zonderling en raadselachtig voorval af te wachten. Hij bleef staan op de rand van het gewelf, zag eindelijk een flauw lichtje dat dichterbij kwam, een ladder werd geplaatst, en hij hoorde zijn gids hem toeroepen af te klimmen, met de vernieuwde verzekering, dat hem geen leed zou wedervaren.

De leraar klom af en dacht daarbij aan de nederlating van de profeet Daniël in de kuil der leeuwen. Toen hij op de grond gekomen was, zag hij zich omringd van een aantal lieden, die in verschillende richtingen door elkander zaten en lagen, en wier aangezichten gelijk waren aan dat van zijn leidsman.

Dit toneel deed de heer O... van schrik en aandoening verbleken, het was hem als bevond hij zich op de plaats der rampzaligen in de hel; het gewelf was diep en een flauw licht vermeerderde het akelige. Met dit flauwe licht nu bracht men de leraar aan het andere einde van het hol, bij een man, die de cholera had en bijna stervende was. Alles wat men hier zag, leverde het beeld van menselijke ellende, zoals de heer O..., die toch aan vele ziek- en sterfbedden geweest was, dit nog niet had aangetroffen.

Hij vroeg de zieke, of hij verlangd had hem te zien, hetwelk hij met een vrij duidelijk „ja mijnheer", beantwoordde.

„Waarom hebt u naar mij gevraagd?" vroeg de leraar.

De zieke: „Enige dagen geleden dwaalde ik door de stad, volgens gewoonte; ik vond een kerk openstaande, ging die binnen en hetgeen ik toen hoorde, wens ik nog eenmaal van u te horen vóór ik sterf, want ik ben in grote onrust; uw stem klinkt mij nog in de oren. Ik heb nooit aan God gedacht en van u heb ik gehoord, dat de duisternis voor God niets bedekt. Waar berg ik mij nu? Ik sta gereed met al mijn misdaden voor Zijn rechterstoel te verschijnen. Nog hoor ik u zeggen, mijnheer! dat God de goddeloze zal verdelgen en tot hem zeggen zal: ga weg van mij in het eeuwige vuur. O, God, ik ben een goddeloze, U bent rechtvaardig, voor mij is geen hoop meer,"

Terwijl de man deze woorden met diep gevoel sprak, beefde zijn gehele lichaam, en in zijn ogen, waarmee hij de leraar sterk aanzag, was de begeerte te lezen, om nog eens te horen, hetgeen zo krachtig op zijn gemoed had gewerkt en hem in zijn eigen ogen een zondaar had doen worden.

„Zeg mij," zei de leraar, „iets meer van hetgeen gij van mij hoorde, opdat ik het mij thans te binnen breng.

„Het was," antwoordde hij, „over de alwetendheid Gods, *dat Hij mijn zitten en mijn opstaan weet, dat Hij al mijn gedachten verstaat, dat mijn wegen Hem bekend zijn, dat God vooruit weet wat ik spreken zal en dat hemel en hel voor Hem openleggen . . .*"; meer kon hij niet zeggen. Het was meer dan genoeg, om de leraar te doen bemerken welk woord van het Evangelie bedoeld werd, en biddende, dat de ontstane overtuiging het werk van de Heilige Geest zijn mocht, haalde de heer O... zijn Evangelie uit zijn zak, las en bad de zieke iets voor en aan het einde gekomen, zei de zieke met een zwakke stem; „ja, dat is het, God dank, dat ik het nog eenmaal heb mogen horen."

De leraar zei vervolgens: *het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonden, en dit is een getrouw woord en Liter aanneming waardig, dat Jezus Christus in de wereld is gekomen om zondaren zalig te maken.*

„Om zondaren zalig te maken," hernam de stervende, „maar met zondaren zoals ik?"

„Jawel, zondaren zoals u," antwoordde de leraar, „luister maar: „*zo iemand gezondigd heeft, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige, en Hij is een verzoening voor de zonden. Kom, zegt God, laat ons tezamen richten; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol*"

„Hou op, hou op," riep met verheffing van stem de zieke, „zeg mij, mijnheer! wat moet ik doen om zalig te worden?"

„*Geloof in de Heere Jezus Christus en gij zult zalig worden,*" gaf de leraar ten antwoord, „uw verleden zonden zullen u dan niet meer verdoemen, Jezus is machtig om zalig te maken allen, die door Hem tot God gaan." Daarop vouwde de stervende zijn beide handen, zei met een verflauwde stem: „*O God, wees mij, arme zondaar, genadig!*" en stierf.

Vol aandoening stond de leraar bij het lijk van deze hem onbekende, zich verblijvende, dat het licht van het Evangelie deze verblijfplaats van misdaad had bestraald en de genade zich aan een in volle nadruk in duisternis en schaduw des doods gezetene verheerlijkt had.

Daar de getuigen van dit treffend en leerzaam schouwspel op een afstand waren gebleven, zo wilde hij niet heengaan zonder vooraf een woord van vermaning te hebben gesproken. Hij stelde zich in hun midden, sprak over de rampzalige toestand, waarin zij allen verzonken waren, nodigde hen tot Jezus te gaan, om volle en vrije vergeving en kwijtschelding van al hun misdaden en zonden.

„Weet, mijn medezondaren," aldus sprak de leraar, „weet dat een ieder van u, even spoedig en onverwacht als nu deze metgezel, u in het kwaad voor den vreselijke rechterstoel van God kan worden gedaagd. De cholera is in de stad, haar besmetting is reeds tot u doorgedrongen, ook voor mij wellicht een middel tot de dood, en misschien is het de laatste keer dat ik het Evangelie aan arme verloren zondaren verkondig. Ik zelf ben een stervende, die tot stervenden spreek. Ach, mocht de liefde van Jezus, die voor arme dood- en doemschuldige zondaren Zijn bloed aan het kruis heeft vergoten, ulieden bewegen en dringen om deze schuilplaats van verderf te verlaten; zij is een beeld van de hel; op de weg, waarheen gijlieden thans zijt. Keert terug in de maatschappij, waarvan gij uzelf door de misdaad hebt uitgesloten,"

Hier viel degene die de leraar had gehaald, hem in de rede en zei: „ja mijnheer! het kwaad heeft ons hier gebracht, wij zijn een bende rovers, ons leven is nu in uw hand, u kunt ons verblijf bekend maken, maar wij hopen dat u het niet doen zult. Wat willen wij beginnen, wanneer wij ons tegenwoordig verblijf laten varen, want niemand zal ons vrouwen schenken."

„*Vertrouwt op de Heere,*" antwoordde de leraar, „*en die gestole heeft stele niet meer, maar arbeide, werkende dat goed is met zijn handen, opdat hij heeft mede te delen degenen, die nood heeft*"....

„Vaart allen wel! In deze wereld zien wij elkaar waarschijnlijk niet weer, maar de dag zal éénmaal komen, dat wij tezamen voor Gods rechterstoel zullen staan; mocht dan blijken dat de woorden van genade, welke ik tot ulieden sprak, voor uw zielen gezegend zijn geworden tot uw behoudenis en zaligheid."

De leraar werd daarop weer naar buiten gebracht, en begeleid tot voorbij de donkere nauwe straat, die bekend was als niet verlicht te zijn en van daar vervolgde hij alleen de weg naar zijn woning, verbaasd zijnde over het zonderlinge en buitengewone van deze ontmoeting. Alles scheen hem een droom, terwijl zijn gewaarwordingen zich oplosten in dank aan God, voor het voorrecht en de eer aan zulk een arme van geest, de blijde en rijke boodschap des heils te hebben mogen brengen.

Voor elk die dit verhaal (hetwelk geen verduitsel is, maar waarheid) leest, kan hetzelfde strekken tot een merkwaardig getuigenis van de kracht van het Woord, wanneer hetzelfde door de Heilige Geest tot het hart wordt gebracht. Dan ziet en ondervindt men, dat *hetzelfde krachtig en sterk is, scherpsnijdender dan een tweesnijdend zwaard, doorgaande tot de verdeling der ziel en des geestes, en een oordeler is der gedachten en der overleggingen des harten*. Dit woord had aan deze rover, even als aan de Samaritaanse vrouw, gezegd, alles wat hij gedaan had. Toeval was het, zoals hij meende, dat hij in de kerk ging, maar God zelf bracht er hem.

De gezegende Jezus ging, als de goede herder, het verloren schaap achterna, want de hemelse klokslag was geslagen, dat het tot de kudde moest worden gebracht. Een dienaar van het Evangelie werd tot hem gezonden, om tot zijn ziel woorden van vrede te spreken, en om in zijn ontwaakt geweten de genadebalsem te storten, en, wat hier het

minst opmerkelijk is: Hij, in wiens hand de harten van alle mensenkinderen zijn, neigde het hart van zijn metgezel in het kwaad, om de leraar te willen gaan roepen, niettegenstaande hij, zoals hij zelf zei, zijn leven en dat van anderen in gevaar bracht. Het was vrije genade, die zich even als aan de moordenaar aan het kruis, verheerlijkte. Merk op voor uzelf dat de vrede van God verkrijgbaar is door het toevluchtnemend geloof in de gerechtigheid Christus, als de gekruisigde Zaligmaker, wiens Goddelijk bloed van alle zonden reinigt.

Als u dat toevluchtnemend en heilbevattend geloof nog niet kent, weet dan dat u hetzelfde evenzeer behoeft, als degene van wie u leest. Want dat u nog voor eigen rekening staat, en wat het is voor eigen rekening te leven en voor eigen rekening te sterven, wil ik niet trachten u te beschrijven.

Liever roep ik u toe: *„Zoekt de Heere, terwijl Hij te vinden is, Hij roept, en zegt: Al wie (let wel: al wie) tot mij komt, zal ik geenszins uitwerpen, en die in Mij gelooft, komt niet in de verdoemenis.*

DE COLPORTEUR EN DE ROVER,

In zekere landstad in Frankrijk zaten enige burgers in een herberg te samen kaart te spelen. Een van hen, een koopman in kramerijen, toonde bij dit spel een ontembare hartstocht. Het geluk, zoals men zegt, was hem tegen en hoe meer hij verloor des te doller werd zijn speelwoede.

„Ziedaar," zei hij, met een geweldige slag op de tafel slaande, terwijl hij een kaart neerwierp, „met deze gaat het op leven of dood."

Zijn makkers legden hun kaarten bloot. Hij had het verloren.

De arme man. Zijn laatste penning was daarheen, en hij, die nog enige weken van tevoren een welgezeten man geweest was, stond nu met vrouw en kinderen arm en beroofd in de wereld.

Krampachtig greep hij naar zijn hoed, en zonder te groeten verliet hij somber de gelagkamer. Daar sluipt hem een van zijn speelgenoten achterna, wiens uitzicht niet veel goeds verried.

„Pierre, ben je alles kwijt?" vroeg hij hem, toen zij op de straat gekomen waren.

„Tot mijn laatste cent," was het antwoord, „Ik heb zelfs niet een penning om een glas brandewijn te betalen, anders had ik mij zeker dood gedronken."

„Domoor, je hoeft niet armer te zijn dan je wilt. Op de landweg naar X, is nog menige frank gemakkelijk te bekomen."

„Hoe bedoel je dat?" vroeg Pierre onthutst.

„Wel," hernam de andere, terwijl hij een groot mes voor de dag haalde, dat hij onder zijn kleed verborgen had, „hiermee heb ik reeds menige frank op de landweg in mijn zak overgelicht."

„Foei!" riep Pierre verschrikt uit, en alsof hij van een adder wegvluchtte, snelde hij naar huis.

Maar thuis gekomen, vond hij vrouw en kinderen, die hem om brood vroegen, Hij had het niet, en wist het hen ook niet te bezorgen. Hongerig ging hij met zijn gezin naar bed, en hongerig sleet hij met hen de volgende dag. Zijn winkel was leeg, want het laatste

voorwerp had hij gisteravond voor een spotprijs verkocht, om slechts geld te hebben voor zijn kaarten. Zijn vrouw overlaadde hem met hevige verwijten. Hij antwoordde haar bars en onstuimig, en eindelijk liep hij balorig de deur uit.

Onwillekeurig begaf hij zich naar de landweg. Dieper dan hij het zichzelf bewust geweest was, was de heilloze raad van gisteravond in zijn hart gezonken. Met terneergeslagen ogen wandelde hij in wrevelige stemming een eind weegs voort. Het was schemeravond, en geen levend wezen was in de nabijheid te bespeuren. Daar hoort hij voor zich enige voetstappen. Hij heft de ogen op, en een man, niet groot van gestalte, met een zak op zijn rug, nadert hem. Het was een colporteur, die Bijbels verkocht.

„Vriend," zei Pierre, „wilt u mij uw pas wel eens tonen?"

„Mijn pas?" vroeg de colporteur verwonderd, „wie zijt gij, mijnheer? Heeft u recht mij daarnaar te vragen?"

„Recht of geen recht," antwoordde Pierre, hem bij de kraag vattende, „maar zo gij geen pas hebt, geef mij uw beurs dan maar,"

De colporteur was in het minst niet onthutst. Hij greep de arm van Pierre, en aan de kracht, waarmee hij hem drukte en zich losmaakte, bemerkte deze, dat hij toch met sterker tegenstander te doen had, dan hij van die kleine gestalte zou verwacht hebben.

Nu haalde Pierre zijn mes voor de dag.

„Man," zei de colporteur, „ben jij een rover en moordenaar?"

„Wat ik ben raakt u niet, uw beurs! of u bent een kind des doods."

„Vreest u dan de gerechtigheid niet?"

„Wat zal het gerecht mij doen? Wij zijn alleen, en u kunt immers niets bewijzen."

„Zo, dan bent u een leugenaar en een mensenmoorder; nu weet ik ook wie uw vader is."

„Mijn vader? Kent u die?" vroeg Pierre, door deze opmerking van de colporteur nieuwsgierig gemaakt.

De arme man bewees wel, dat hij het straatroven nog niet gewoon was, anders had hij zich niet zo lang in gesprek met hem ingelaten.

„Welzeker ken ik uw vader, hernam de colporteur, ik heb hier in deze zak een boek, waarin zijn naam staat."

„In een van die boeken?" vroeg Pierre nieuwsgierig. „Mijn vaders naam? Wel, dat zou ik dan toch wel eens willen zien,"

„Zeer gaarne", hernam de colporteur. Hij nam daarop de zak van zijn rug, zette die op de grond, nam er een Bijbel uit en las voor Pierre uit Joh. 8:44 de volgende woorden: *Gij zijt uit de vader de duivel, en wilt de begeerten uws Vaders harten doen. Die was een mensenmoorder van de beginne en is in de waarheid niet staande gebleven, want geen waarheid is in hem. Wanneer hij de leugen spreekt, zo spreekt hij uit zijn eigen, want hij is een leugenaar en een vader der leugen.*

„Ziet u," vervolgde de colporteur, „daar staat uw vaders naam geschreven. Hoe hij heet, en hij heeft u zeker door armoede en gebrek er toe verleid om zijn begeerten te doen. Maar nu wil ik u ook zeggen wat die vader en zijn kinderen te wachten staat. Zie, dat staat op deze bladzijde. Met deze woorden sloeg de colporteur Matth. 25:41 op en las hem de volgende woorden voor: *Gaat weg van mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijne engelen bereid is.*

„En nu," zo ging de colporteur voort, „arme man, ik wil u mijn beurs wel geven, maar weet dit, dat u met het weinige geld, dat er in is, u niet zult kunnen loskopen van dat eeuwige vuur dat u te wachten staat, indien gij u van deze weg niet bekeert."

Getroffen stond Pierre voor hem.

„Hoe heet dat boek, waaruit u mij dat voorgelezen hebt?" zei hij.

„Dat is het Woord van God," antwoordde de colporteur, „en indien ik er u een genoeg mee doen kan, wil ik u er wel een van schenken. Indien u dat boek kende en verstond wat er in geschreven is, dan zou u een andere vader gaan dienen, die u betere dingen zou leren dan de uwe, en die u wel zo overvloedig van alles voorzien zou, dat u niet zou nodig hebben uw naaste, die niets tegen u misdaan heeft, met een moordstaal in de hand aan te vallen."

Met deze woorden las de colporteur hem Jak. 1:17 voor: *Alle goede gave en alle volmaakte gift is van boven, van de Vader der lichten afkomende, bij welke geen verandering is of schaduw van omkering ...*

„Zie," vervolgde de colporteur, „dat is een betere Vader, en ik wens het u toe, dat u Zijn kind worden mag, want dan zult u leren niet alleen heilig te leven, maar ook zalig te sterven. Dit kunt u nu niet, want ik weet dat u in uw geweten ongerust zijt, omdat u wel gevoelt, dat u eenmaal zult moeten verschijnen voor de rechterstoel van God, die al uw daden kent en uw gangen bespiedt."

Deze woorden van de colporteur maakten een diepe indruk op het hart van de arme 'rover'. Verwonderd zag hij hem aan en zei: „Hoe weet u zo juist wat ik in mijn hart denk? Weet u dan ook, hoe ik er toe gekomen ben om u op de weg aan te vallen?"

„O ja, dat weet ik zeer wel," hernam de colporteur, „dat staat ook op deze bladzijde."

Hierop las hij, zo goed de schemering het toeliet, de rover uit Jak. 1:14 en 15 voor: *Een iegelijk wordt verzocht, als hij van zijn eigen begeerlijkheid afgetrokken en verlost wordt. Daarna de begeerlijkheid ontvangen hebbende, baart zonde, en de zonde voleindigd zijnde, baart de dood.*

„Gij zijt tot armoede gekomen," vervolgde de colporteur, „en misschien wel door uw eigen schuld, door drank of lichtzinnigheid,"

„Ja dat is waar," zei Pierre, en nu vertelde hij de colporteur zijn levensgeschiedenis.

Dat hij hierbij zijn mes al lang weer dichtgeknipt en in zijn zak gestoken had, zal ik wel niet behoeven te zeggen.

In ernstige gesprekken wandelde de colporteur met hem naar de stad en begeleidde hem naar zijn huis. Daar vond hij alles zoals Pierre het hem beschreven had. Vrouw en kinderen zaten radeloos en hongerig terneer. Terstond liet de colporteur brood halen en hij genoot geen kleine vreugde, toen hij zag, hoe gretig de kinderen er in haptten.

Van nu af kwam de colporteur dikwijls bij Pierre. Hij bewoog enige vrienden de arme man in staat te stellen zijn handel weer te beginnen, en weldra was hij weer bij machte om zijn gezin te onderhouden. Maar dit alles was niets, in vergelijking met de weldaad, die aan zijn ziel geschiedde. Zo hongerig als zijn kinderen geweest waren naar het aardse brood, zo begerig werd zijn ziel naar het hemelse.

Hij leerde de Zaligmaker van zijn ziel kennen en werd een oprecht kind van die goede Vader, van Wie de colporteur tot hem gesproken had.

„O," zei hij bij zekere gelegenheid, toen hij het hierboven verhaalde nog eens overdacht,
„welk een genade heeft God aan mij, grote zondaar, bewezen! Ik had in de handen van beide de menselijke en Goddelijke gerechtigheid kunnen vallen, en Hij heeft mij geleid in de liefdesarmen van Christus; mij genade bewijzende en geen recht."